

نقال‌ها

چگونه منتقدان دهه ۴۰ی فرهنگ فیلم آمریکایی را تغییر دادند

دیو دبردول
و جهش به پرستاج

گروه آفرین در فضای مجازی

ایمیل: shourafarin@gmail.com

گرام: t.me/shourafarin

توییتر: www.twitter.com/shourafarin_pub

اینستاگرام: www.instagram.com/shourafarin_pub

گروه فیلم‌ها و احساس‌ها در فضای مجازی

سایت: www.filmsandfeelings.ir

ایمیل: filmsandfeelings.ir@gmail.com

تلگرام: t.me/filmsandfeelings

اینستاگرام: www.instagram.com/filmsandfeelings

عنوان و نام پدیدآورنده: مقال‌ها: چگونه منتقدان دهه‌ی ۱۹۴۰
 فرهنگ فیلم آمریکایی را تغییر دادند/ دیوید بردول؛ ترجمه‌ی
 بشیر سیاح. | مشخصات نشر: تهران: شورآفرین، ۱۳۹۸. | مشخصات
 ظاهری: ۲۲۲ ص. | فروست: فضای نگاتیو ۳/ دبیران: سعیده طاهری،
 بابک کریمی؛ | شابک: ۶-۵۱-۸۸۲۲-۶۰۰-۹۷۸ | وضعیت فهرست‌نویسی:
 فیفا | موضوع: منتقدان سینمایی - نقد سینمایی - ایالات متحد - تاریخ
 - قرن ۲۰ م. - فرگوسن، اوتیس، ۱۹۰۷ - ۱۹۴۳ م. - ایجی، جیمز،
 ۱۹۰۹ - ۱۹۵۵ م. - فاربر، مَنی، ۱۹۱۷ م. - تیلر، پارکر، ۱۹۸۵ م. | شناسه‌ی
 افزوده: بردول، دیوید، ۱۹۴۷ - م | شماره‌ی کتاب‌شناسی: ۵۱۱۹۰۱۱ |

رده‌بندی دیویی: ۷۹۱/۴۳۰۱

رده‌بندی کنگره: ۱۳۹۷ ۷۴۷/۴۶۰۱ PN1۹۹۵

آشپزخانه کتابخانه

دبیران: سعیده طاهری و بابک کریمی

مقال‌ها

چگونه منتقدان دهه‌ی ۴۰ فرهنگ فیلم آمریکایی را تغییر دادند
 دیوید بردول

ترجمه‌ی بشیر سیاح

ویراستار: گروه فیلم‌ها و احادیث

مدیر هنری و طراح جلد: سارا بیژن

چاپ و صحافی: پردیس دانش

چاپ اول: بهار ۱۳۹۹

تیراژ: ۵۰۰ نسخه

قیمت: ۳۵۰۰ تومان

شابک: ۹۷۸۶۰۰۸۸۲۲۵۱۶

نشانی: تهران، خیابان مطهری، کوچه پروشات، پلاک ۲۵

تلفن: ۰۲۱۳۵۵۷۹۱۳۵ همراهِ: ۸۸۴۳۰۳۹۹

فهرست

مقدمه‌ای اختصاصی برای خوانندگان ایرانی / ۷

مقدمه / منتقد فیلم به مثابه‌ی آبرستاره / ۱۱

فصل اول: نقال‌ها / ۲۵

فصل دوم: نقد تازه‌تر / ۳۸

فصل سوم: آتیس فرگوسن / راه دور بین / ۶۰

فصل چهارم: جیمز ایچی / مهیا و آماده‌ی رفتن / ۹۰

فصل پنجم: قنب، فاربر / مرد فضاها / ۱۲۰

فصل ششم: نگار نایب / مهمان خوش‌مهر و با ملاحظه / ۱۵۳

۱۸۴ /

۲۰۰۰

مقدمه‌ی اختصاصی برای خوانندگان ایرانی

دیوید بُردول

هرگز تصور نمی‌کردم که این کتاب مورد توجه خوانندگانی خارج از محدوده‌ی آمریکا قرار بگیرد، اما بسیار خوشحالم که نشان‌ها مخاطبانی در ایران پیدا کرده است. این کتاب به‌عنوان بخشی از یک مجموعه‌ی بزرگ‌تر نوشته شد. تلاشم بر این بود که برخی از شیوه‌های روایی به‌جریان افتاده دهه‌ی ۱۹۴۰ آمریکا را ردیابی کنم. طی روند انجام آن پروژه طبیعتاً شروع به خواندن آثار منتقدانی کردم که در مورد فیلم‌های آن دوره می‌نوشتند. انتظارم این بود که واکنش‌ها را نسبت به تکنیک‌هایی ببینم که مرا مجذوب می‌کردند: استفاده از فلاش‌بک، پیشبرد روایت از طریق صدای خارج از تصویر، بازی با زمان و ذهنیت.

اما در کمال تعجب دیدم که این جنبه از فیلم‌ها چندان برای آنها مسئله نبود. این قضیه از ابتدا کمی ناامیدم کرد. با خودم فکر کردم که نکند این تکنیک‌ها به اندازه‌ای که من تصور می‌کردم تازه و نو نبودند؟

بعدها متوجه شدم که این منتقدان اهداف دیگری را دنبال می‌کردند. آن‌ها در دوره‌ای قلم می‌زدند که روشن‌فکران فیلم‌های هالیوودی را جدی نمی‌گرفتند. دنبال کردن شیوه‌های قصه‌گویی خلاقانه مخاطبان شکاک و بدبین را متقاعد نمی‌کرد که فیلم‌ها فی‌نفسه از ارزش‌هایی برخوردارند. منتقدان جدی آن دوره مجبور بودند روی مسئولیتی بنیادین متمرکز شوند: اثبات این نکته که هنروری هم می‌تواند در سرگرمی‌های توده یافت شود.

بر همین اساس چهار منتقد اصلی آن دوره درباره‌ی ضوابط ارزشمند فیلم‌های آمریکایی سخن‌سرایی می‌کردند. اُتیس فرگوسن^۱، پیش‌قراول نقال‌ها، در این فیلم‌ها نوعی قصه‌گویی سریع، مهیج و نافذ در مورد سرزمین در حال مدرن‌شدن ما پیدا کرد. این فیلم‌های غیرمتظاهر، زندگی طبقه‌ی کارگر را پرصلابت و آرمانی نشان می‌دادند. به‌علاوه، فیلم‌ها نوعی از مهارت خودجوش و فی‌البداهه را جلوه‌گر می‌ساختند که در موسیقی پاپ، جنر سوئینگ که فرگوسن عاشق‌شان بود یافت می‌شد.

برای حمز ایجی^۲ شاعر و رمان‌نویس برخی از فیلم‌های هالیوودی تبلور زندگی واقعی بودند؛ فیلم‌های مستند تصویری حقیقی از شرایط مخاطره‌آمیز جنگ را به نمایش می‌گذاشت. در حالی که برخی از فیلم‌های داستانی تلاش می‌کردند زندگی آمریکایی را با صداقتی به‌دور از جمل مصنوع هالیوود به تصویر درآورند. ایجی به دنبال حقایقی تغزلی در لحظات این فیلم‌ها می‌گشت.

مَنی فاربر^۳، منتقد خبررآی، متعارف که درس نقاشی و تاریخ هنر خوانده بود، در سینما ارزش‌های قصه‌گویی بصری را شناسایی کرده بود که هنر آوانگارد بدان توجهی نشان نمی‌داد. او که بسیار متأثر از فرگوسن بود، در حال‌رود هنر عامه‌پسند سرزنده و پرشوری یافت که به دست افراد ماهر و توانمندی خلق می‌شد. این فیلم‌ها از هنر متعالی برای ایجاد هنری غیرمتظاهر دوری می‌کردند، اما همچنان سرزنش‌ناشد و استوار بودند.

پارکر تایلر^۴ رادیکال‌ترین نقال‌ها بود؛ شاعری آوانگارد، پیش‌به‌سوررنالیسم. تایلر فیلم‌های هالیوودی را فرصتی برای تخیلات پی‌درپی و متغی‌دیدنی‌دنیایی متفاوت که از محدودیت‌های زندگی واقعی به دور بود. بسیاری از نویسندگان در این دوره‌ی نمایش را همچون وهمی مخرب به باد انتقاد می‌گرفتند، وهمی طراحی‌شده برای به خواب بردن توده‌ی مردم. اما تایلر گشاده‌دل‌تر بود. او با هالیوود به‌مثابه‌ی یک بازی که مخاطب با اشتیاق وارد آن می‌شود مواجه شد. در این بازی تماشاگر آرام‌آرام تبدیل به فردی مطلع از تأثیرات عجیب و جادویی به‌کار رفته‌ی صنعت فیلم‌سازی می‌شود.

1. Otis Ferguson
2. James Agee
3. Manny Farber
4. Parker Tyler